

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

פעילות משפחתיית

הנווער העובד והלומד

האזינו יחד לשלושת השירים מהפרויקט "עוד מעט נהفور לשיר"

קיימו דיון:

- מה מבינים מהשירים על מי שכתבו אותם? מי הם בחייהם?
- איך לדעתכם ראוי לזכור את הנופלים?
- מה החשיבות של יום הזיכרון בחברה שלנו?

שם דבר לא יגע בי – כנסיית השכל אמא, אבא וכל השאר – עידן חביב

המכتب האחרון – עידן עמדאי

המכتب האחרון

המכتب האחרון – עידן עמדאי
גיליל – מס' משה אורוז דל
עיבוד והפקה מוזיקלית: עמוס בן דוד

<https://www.youtube.com/watch?v=IL9eJjDiKK8>

<https://www.youtube.com/watch?v=IKDWRWqPS3s>

<https://www.youtube.com/watch?v=jiOxKaNJTya>

עכשו קראו מתונ הנספחים המצורפים על סיפוריו מורשת קרב מערכות ישראל,

בחרו סיפור אחד שנגע לכם במיוחד וענו על השאלות.

אם יש סיפור משפחתי שתרצו לספר במקומם - עשו זאת.

סיפורו של רועי קלין-הקרבה וחברות

שיסיכן את כל הלוחמים שבקרבתו, כולל הפטזע. רס"ן קלין הган בגוף על חייליו מפני הרימון, והוא נהרג תחת אש.

שאלות לדיוון:

- האם שווה לabetic את החיים שלו בשבייל אנשים אחרים?
- בשבייל איזה אנשים?
- ומה עם המשפחה שלו, הילדים שלו?
- מה היו רציהם שיזכיר מהסיפור הזה לדורות הבאים?

בתאריך א' באב התשס"ז (26 ביולי 2006) נתקלה פלוגה ג' של גדוד 51 בעשרות רבות של מחללים במרחב בנת ג'בל. במהלך הקרב, שנערך בשטח נחות, נהרגו שבעה מלחמיה, ובכולם – הסמ"פ ואחד המ"מים, ונפצעו 24 לוחמים, בהם המ"פ ומפקדים אחרים. סגן מפקד הגדוד, רס"ן רועי קלין,

חבר לכוכח החוד הפלוגתי משמש ע כי המ"מ, מפקד הכוח הקדמי, נפגע וכי בכוח שנכנס לשטח השמדה יש הרוגים ופצעים. רס"ן קלין רץ קדימה תוך כדי לחימה ופיקד על הקרב מלפנים. הוא פקד על הלוחמים להшиб אש, חילק גזרות ומשימות ועסק בחילוץ הנפגעים משדה הקרב – הcola תחת אש עזה של מקלעים ומתחי רימוניים. כשהזיהה רס"ן קלין כי המ"מ פוצע קשה, התקדם לעבר המחללים הנמצאים מעבר לחומה. לאחר העלאת המ"מ על האלונקה, נזרק רימון מעבר לחומה והתגלגל סמוך לאلونקה באופן

מכתב השמיניות - אחראות מול דאגה עצמי

שקרוו להפסקה מיידית של הלימודים וגייסו שכבת י"ב המהנות העולים והצופים בארץ ישראל וקרא לתלמידי לפלאמ"ח.

בשנת 1943 הtarגינה קבוצת תלמידי הciיטה השמינית (י"ב) מתנוועות הנוער הצופים והמחנות העולים וכתו כרוז שכונה "מכתב השמיניות". הכרז פנה אל מוסדות היישוב, בקריאה לבטל את 'הסעיף המיחד' בצו הגיס הכללי שפותר את הנוער הלומד משירות, ואל הנוער עצמו בקריאה לעזוב את ספסל הלימודים על דעת עצמו ולצאת לגיס לפלאמ"ח, לצבא הבריטי או להתיישבות. במכתב מצינינים הנערים כי תעוזת הבגרות של הנוער צריכה להיכתב בעשיית ההיסטוריה, דהיינו בהtagיותם למערכה על ארץ ישראל.

שאלות לדין:

- למה לא לחייב עוד קצר, ללימוד רק עוד שנה ואז לצאת להלחם?
- האם היה "משתלם" להם ליותר על הלימודים בשבייל לעשות את זה?
- מה הייתם רוצים שיזכיר מהסיפור הזה לדורות הבאים?

מכתב השמיניות הוא כרוז שנכתב בשנת 1943 על ידי חברי כיתות י"ב לעזוב את לימודיהם ולהתגייס לצבא הבריטי או לפלאמ"ח.

ב-22 ביוני 1942 פרסמו מוסדות היישוב צו גיס כללי, לכל הרוקים והנשואים בלי ילדים עד גיל 45. הצו נתן אפשרות בחירה בין גיס לצבא הבריטי לבין גיס לפלאמ"ח. בצו נכלל 'סעיף מיוחד' שפותר את תלמידי בתיה הלומדים לבגריות מחובבת הגיס. סעיף זה למעשה הבדיל בין הנוער העובד, שהוביל על פי הצו לעזוב את מקומות עבודתו ולהתגייס ובין הנוער הלומד שהמשיר את לימודיו כרגע. תנועת הנוער העובד התנגדה לסעיף מפלה זה. גם בתנועות הנוער הלומד, ובמיוחד בתנועת המהנות העולים התגבשה תנועה של חניכים

בלדה לחובש - רעות

שאלות לדיוון:

- **האם שווה להסתכנו בשבייל חיים של מישeo אחר?**
- **מה היהתם רוצים שיזכיר מהסיפור הזה לדורות הבאים?**

עזוב, זה לא נורא - ענה לו החובש.
האש כבדה, כבדה! קשה, קשה לנوع.
רק לא להתייאש, רק לא להתייאש,
אזכור אותו תמיד - נשבע אז הפצע.
רק לא ליפול - מילמל אז החובש.
שלך עד יומם מותך - נשבע אז הפצע.
היום הוא יומם מותי - ענה לו החובש.

פתחו ענן אבק, פתחו עלתה הרוח,
וצל על הקרקע, והוא קרב, רועש.
ニיצלנו! הם באים! - ייבב אז הפצע,
אר לא שמע מילה מן החובש.
אחיך, אחיך שליך! - ייבב אז הפצע.
מעבר לנهر הגומא מרשרש,
אחיך, אחיך שליך
אחיך!!!
אחיך!!!

בלדה לחובש / דן אלמגור
הם התקדמו לאט. הכל היה רגוע.
מנגד הנهر וגומא מרשרש
פתחו רעם ברק, אחד צעק: פצוע!
אני כבר בא - ענה לו החובש.
עלינו על מוקשי - צעק אז הפצע,
אני כאן, לצידך - ענה לו החובש.

ברד של אש ניתר, ברד כבד קטוע,
מעבר לנهر, לגומא הרוחש.
בשאירו אותן כאן - ביקש אז הפצע,
עזוב שטויות - ענה לו החובש.
תצל את עצמן - ביקש אז הפצע.
אני נשאר איתך - ענה לו החובש.

והם נותרו שנייהם, והשדה פתוחה.
והם נותרו שנייהם, והם גלויים לאש.
 אנחנו אבודים - מילמל אז הפצע,
אהז ביטוב - ענה לו החובש.
נפצעת גם אתה - מילמל אז הפצע